

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22768/2023
16.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Михајловић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Јасмина Милутиновић, адвокат из ..., ГГ и ДД, обоје из ..., чији је пуномоћник Младен Чулић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 435/23 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 16.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 435/23 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину П 17/20 од 24.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су тужени солидарно обавезани да тужиоцу на име дуга исплате износ од 250.000 евра са законском затезном каматом по стопи Европске централне банке на износ од 10.000 евра почев од 01.01.2015. године до коначне исплате, а на износ од 240.000 евра почев од 10.08.2017. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 10.000 евра за период почев од 15.08.2011. године до 31.12.2014. године, и на досуђени износ од 240.000 евра за период почев од 15.08.2011. године до 09.08.2017. године, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 519.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 435/23 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке, осим у делу за досуђену камату на износе главног дуга, и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о камати на износе главног дуга, тако што се тужени обавезују да тужиоцу исплате на досуђени износ од 10.000 евра у

динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, камату по Закону о затезној камати почев од 01.01.2015. године до коначне исплате и да тужиоцу исплате на досуђени износ од 240.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, камату по Закону о затезној камати почев од 10.08.2017. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизије због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су закључиле уговор о заједничком улагању 15.08.2011. године, и то тужилац, као први улагач, а тужени брачни пар ББ и ВВ, и брачни пар ГГ и ДД, као други и трећи уговорачи, којим су уговорили заједничка улагања и финансирање у изградњу стамбеног објекта у Француској на Азурној обали. Истим уговором, тужилац се обавезао да учествује у финансирању изградње наведеног објекта уплатом износа од 250.000 евра другом и трећем уговорачу на равне делове. Наведени уговор је сачињен и оверен у канцеларији адвоката Милорада Тупањца у ... који је пребројао новац и предао туженима наведени износ. Тужени су потписали признаницу 15.08.2011. године, којом су потврдили да су у адвокатској канцеларији по основу наведеног уговора примили износ од 250.000 евра. Анексом број 1 уговора закљученог 09.08.2014. године, између странака уговорачи су се сагласили да први уговорач иступа из уговореног односа закљученог и потписаног уговора о заједничком улагању, да остају други и трећи уговорач, а чланом 4. истог уговора да се обавезују други и трећи уговорач, тужени, да тужиоцу уплаћена средства у износу од 250.000 евра врате најкасније до 31.12.2014. године и то најмање 10.000 евра а преостали износ најкасније у року од три године од дана потписивања анекса. Наведени анекс су потписали тужилац, први уговорачи ГГ и ДД, с тим што је ГГ уговор потписао и као пуномоћник уговорача ББ и ВВ, по овлашћењу датом 07.08.2014. године. Тужилац је поднео кривичну пријаву против тужених за кривично дело преваре. Тужени наведени износ нису вратили. Потписи на уговору и анексу, признаници и овлашћењу су неспорни.

Код утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу одредаба чл. 104, 210, 277, 214. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев јер тужени нису испунили своје обавезе из анекса на утврђен начин и вратили тужиоцу дуговани износ. Другостепени суд је заузео супротно становиште у односу на првостепени суд само у погледу примене материјалног права у погледу камате и у том делу преиначио првостепену пресуду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Ставом 2. истог члана прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

У конкретном случају, како на страни тужених постоји обавеза да тужиоцу исплате 250.000 евра с обзиром да до реализације уговора о заједничком улагању није дошло а да је утврђено да су наведени износ примили а да нису поступили по анексу којим им је тужилац омогућио да враћање наведеног износа изврше на уговорени начин, то је тужбени захтев основан а тужени у обавези да наведени износ врате тужиоцу. Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

У већем делу наводи ревизије тужених се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно размотрени будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права садржаног у одредбама Закона о облигационим односима.

На основу изнетог, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић